

BEHOORT BIJ PANORAMA 31 DECEMBER 1936

1937

ALLEN EEN GELUKKIG NIEUWJAAR!

Sjors

EEN LES IN DE MUIZENSCHOOL

NA 'N ZONDERLINGE REIS

Waarvoor het verloren zilveren vorkje dienen moest

HOE HET WEER TERECHT KWAM

Wat kon dat zijn? Was dat een muis?

Ik voelde me niet zo erg lekker. Dat heb ik wel eens meer.... een beetje hoofdpijn en een gevoel, of ik erg moe ben. Ja, dat is vervelend, maar die witte poeders, die de dokter mij gegeven heeft, die helpen heel goed. Ik ging naar de kast, om maar weer zo'n poeder in te nemen, maar.... hè, vervelend.... het doosje was leeg.

Toen liet ik het dienstmeisje binnenkomen en ik zei: „Meeltje, ga jij eens even voor mij naar de apotheek en haal wat poeders voor me. Neem dit doosje mee en zeg, dat ik precies dezelfde poeders moet hebben."

„Zeker, mevrouw, ik zal dadelijk gaan," zei het meisje. „Mevrouw.... ik heb die grijze jurk van u gewassen. Ik ben bang, dat de stof een beetje gekrompen is. Wilt u 'm niet even aanpassen?"

Nou, ik had 'r niet veel zin in, maar toen het meisje zei, dat die mooie muis-grijze jurk misschien te klein was geworden, toen ging ik toch maar even passen.

Ik trok de jurk aan en ik zag dadelijk, dat ie nog heel goed paste. Maar toen had ik geen zin om 'm weer uit te trekken. Ik hield mijn grijze jurk dus aan.

Tien minuten later kwam het meisje terug met de poeders en ik nam er dadelijk een in. Toen ging ik op de divan liggen en ik voelde me zo moe.... zo èrg moe! Mijn ogen vielen dicht en even later sliep ik.

Toen ik sliep, droomde ik.... maar plotseling werd ik wakker met een schrik. Eerst begreep ik niet, waar ik was. Ik lag op een enorm groot veld, met allerlei kleuren, en het was donker om mij heen.... nee, toch niet helemaal. Juist scheen de maan door een raam naar binnen.

Toen.... toen.... o, wat schrok ik! Ik zag, dat ik in mijn eigen kamer was, maar.... alles was zo groot geworden. Z o groot!

Of.... of.... nee, nu begreep ik het. I k w a s z o k l e i n g e w o r d e n!

Meteen hoorde ik vlak bij mij luid piepen. Ik keek op en ik zag een.... wat was dat? Ik zag een beest, dat bijna even groot was als ik. Wat kon dat zijn? Was dat een muis?

Daar stond de muis al naast mij, op de divan en hij begon aan mij te ruiken.

„Wat gek!" hoorde ik hem zacht zeggen. „Dat ziet er uit als een muis.... dat heeft de kleur van een muis.... dat is net zo groot als een muis.... maar het ruikt heel anders."

Toen pas zag de muis, dat ik hem aankeek en hij vroeg:

„Zeg.... wat ben jij eigenlijk? Ben je een muis, of ben je iets anders?"

Ik wou eerst zeggen, dat ik een mens was, die klein was geworden, maar op het laatste ogenblik bedacht ik mij en ik zei:

„Wat ik ben? Dat mag je raden."

„Ik weet 't niet," zei de muis. „Je ruikt mensig, maar mensen zijn nooit zo klein. Weet je wat? Ga maar mee naar beneden, dan zal ik je laten zien aan juffrouw Wijsneus. Die weet àlles."

„Goed," antwoordde ik. „Ik ga mee."

Ik vond het wel een leuk avontuur en ik zag, hoe de muis zich aan het divankleed vasthield en langzaam naar beneden liep.

Ik probeerde het ook, maar dat ging niet makkelijk, want ik had geen scherpe nageltjes, om me vast te haken in de stof. Dus buitelde ik op mijn neus, maar gelukkig deed ik mij geen pijn.

....voor de klas stond een oude muizendame....

De muis liep voor mij uit, naar een klein gaatje achter het buffet. Gek, ik had nooit geweten, dat daar een gaatje was.

Het dier kroop er het eerst in, en nu zag ik alleen nog maar zijn staartje. En wat was het donker om mij heen! Ik greep het uiteinde van de muizenstaart en met dat dikke touw in mijn hand liet ik me maar voorttrekken.

Plotseling werd het lichter om mij heen. Nu zag ik, dat we onder het huis waren. Ik zag de balken, waar de vloer op lag en ik zag.... ik zag drie kaarsen, die brandden. Daar kwam dus het licht vandaan.

Ik was nu in een ruime zaal. Ik zag banken en een schoolbord. In de banken zaten de jonge muizen en voor de klas stond een oude muizendame, met een bril op en een stokje in haar hand.

„Juffrouw Wijsneus," zei mijn muis, „ik kan niet raden, wat dit voor een wezen is. Kunt u het?"

„Kom es hier," zei de juffrouw tegen mij. „Laat me eens aan je ruiken." Alle jonge muizen keken mij nieuwsgierig aan, maar ze bleven stil zitten en ze piepten niet.

De juffrouw rook aan mij en toen zei ze: „Wat ben jij voor iemand? Je hebt een mensenluchtje, maar mensen zijn nooit zo klein. En je gezicht is ook zo onmuizig. Maar je bent wel grijs van kleur. Wat ben je eigenlijk?"

Ik lachte, maar ik gaf geen antwoord. Toen vroeg ik:

„Mag ik achter in de klas gaan zitten en luisteren? Dan zal ik u straks zeggen, wat ik ben."

„Goed," antwoordde de juffrouw, „ga dan maar zitten."

Toen zat ik op de achterste bank en ik luisterde goed.

„Let goed op," zei de juffrouw. „Ik vertel eerst iets over de wereld. De wereld is heel groot. Boven op de wereld staat het huis en onder het huis wonen de muizen. Er wordt wel eens verteld, dat de wereld n o g groter is, maar dat is niet waar. Door het huis lopen de grote twee-beners, maar die hebben houten voeten. Deze voeten zijn zwart of bruin geverfd en ze groeien aan de twee-beners, net als bij de muizen. De twee-beners zijn niet zo gevaarlijk als de katers. Niemand van jullie heeft ooit een kater gezien, maar ik heb er wel een plaat van."

Toen haalde de juffrouw een plaat voor de dag, waar een kat op stond, en die plaat hing ze voor het bord.

„Kijk goed, dit is een kater. Deze dieren zijn heel gevaarlijk. Als je ooit zo'n dier ziet, moet je hard weglopen, want als zij een muis te pakken krijgen, loopt het slecht met hem af.

....*en die plaat hing ze voor het bord.*

....*een grote-mensenvork.*

Dan is er nog iets, waar je goed voor moet oppassen. Dat zijn de muizenkooien. De twee-beners bewaren er soms lekker eten in, maar zo'n muizenkooi is zo ingericht, dat hij dichtvalt, wanneer een muis er zich in waagt. Dan is de muis gevangen en dan laten de twee-beners hem niet meer vrij. Hoe het komt, dat de kooi dicht valt.... dat weet ik niet en dat weet niemand. Het schijnt, dat de twee-beners heel knap zijn. En nu zal ik jullie eens een paar vragen stellen, om te horen, of jullie alles goed begrepen hebt: Wat is het gevaarlijkste dier op de wereld? Zeg jij dat eens, Mientje!"

„De kater," antwoordde Mientje. Daarbij stond ze op uit haar bank en ze keek even om naar mij. Het was een snoezig muizenmeisje, die kleine Mien.

„Goed," zei de juffrouw, „en hoe heten de reuzen, die in het huis wonen?"

„De twee-beners," antwoordde Mientje.

„Schreeuw toch niet zo! Wat is er?"

„Jullie hebben goed geluisterd," zei juffrouw Wijsneus. „En nu zullen wij ons muizen-lied nog eens zingen, dat ik jullie de vorige keer al geleerd heb. Kees Korst, geef mij de stemvork eens aan."

Kees Korst — die een jongensmuis was — ging naar de hoek van de klas en uit een kast nam hij.... een grote-mensenvork.

Ik zag het dadelijk: dat was de vork, dat kleine vorkje van echt zilver, dat mijn zoontje op zijn vijfde verjaardag had gekregen en dat we nu al een paar maanden kwijt waren.

„Geef hier," riep ik. „Die vork is van ons! Wat doen jullie daar mee?"

Alle muizen schrokken van mijn stem en juffrouw Wijsneus rende de klas in. Ze kwam vlak voor me staan en ze riep heel hard in mijn oor:

„Schreeuw toch niet zo! Wat is er?"

Toen.... toen werd ik wakker. Nu zag ik, dat ik alles gedroomd had. En die stem .... dat was de stem van mijn man, die net thuis was gekomen.

Ik had geen hoofdpijn meer, maar ik wist nog heel goed, wat ik gedroomd had. Dadelijk stond ik op en liep naar het buffet.

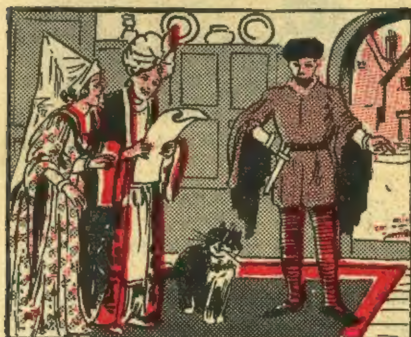
Ik trok het buffet opzij; ja — daar zag ik een klein muizengaatje! Het was er! En toen ik mijn vingers in dat gaatje stak, voelde ik iets hards. Het kostte me veel moeite, om het naar buiten te trekken.

Het was.... het was het vorkje, waar we al zo lang naar gezocht hadden. Zo was het toch waar geweest, wat ik gedroomd had. Maar.... ik denk niet, dat de muizen het daar verstopt hadden. Onze jongen zal het wel gedaan hebben. Dát zal ik hem eens gaan vragen!

A. v. O.

Van het raadselschrift op blz. 5 moeten geen oplossingen worden ingezonden

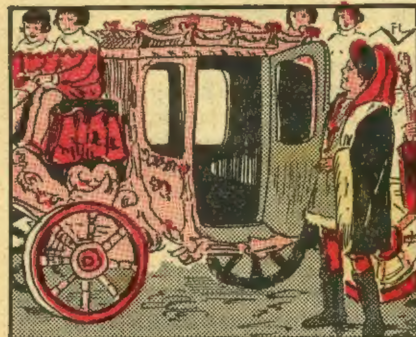
KOEN EN ZIJN KAT

De koning van het land, waarin Koen leefde, zond den jongen een brief met een uitnodiging, om in het koninklijk paleis te komen, wanneer Koen en Elisa samen getrouwd zouden zijn.

„Ik zal me eerst maar eens gaan verkleden," zei Koen tegen Elisa. „Want ik kan toch niet langer in die Moorse kleren blijven rondlopen." Even later vertoonde hij zich weer in de kleding van een edelman.

De bruidswagen hield voor de deur stil en Koen stapte in, om zich daarmee naar de kerk te laten rijden, waar Elisa en haar vader en alle gasten intussen ook heengegaan waren voor de plechtigheid.

Toen het huwelijk in de kerk plaats vond, zagen alle aanwezigen vol bewondering naar den jongeman en het meisje naast hem, en velen mompelden: „Nog nooit heb ik zo'n aardig bruidspaar gezien als dit."

Nadat de plechtigheid in de kerk afgelopen was, reden Koen en Elisa samen in de prachtige bruidswagen door de straten der versierde hoofdstad. Achter hen kwam Koen's zwarte kat in een eigen wagentje gereden en daarachter stapten enige zwarte bedienden, die schalen vol met goud en edelgesteenten op het hoofd droegen. En alle mensen juichten: „Lang leven Elisa en Koen en zijn kat!"

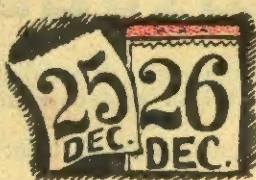
EINDE

Het spannende verhaal van Koen en zijn kat is ten einde en dus zeggen we deze week Elisa en Koen en den burgemeester en alle anderen uit dat verhaal vaarwel.

Maar de volgende week gaan we kennismaken met Bam-Bam, een wonderlijken snaak, die heel wat zonderlinge avonturen beleefd heeft.

Wie en wat Bam-Bam precies voor sinjeur is, dat verklappen we nog niet. Wacht maar geduldig tot het volgende nummer van Sjors, dan zul je Bam-Bam met eigen ogen aanschouwen.

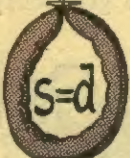

= nu 8R de & de , die

1

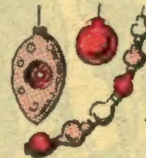

feestdagen bezorgde,

nu

, + ontdaan,

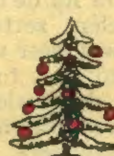
dan te worden

. Dat = O& 1X

alle   !

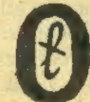
met de

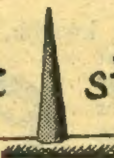

't jaar

.

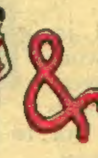
+

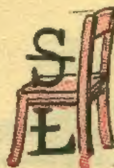
we

't staan

te begroeten,

we alle   & 1

DIGSPOE, zeg & rijk jaar

!

OUDEJAARSAVOND-PRETJES

Op Oudejaarsavond mogen we allemaal wel een beetje later naar bed gaan dan gewoonlijk. En gelukkig maar, want het is een echt gezellige avond, die we dan meestal in grotere kring dan gewoonlijk met elkaar doorbrengen.

Vandaar dat Oudejaarsavond zo bijzonder geschikt is voor het vertonen van kunststukjes, het doen van gezelschapsspelletjes en andere amusementjes.

We zullen thans eens een paar aardige, onderhoudende spelletjes en trucjes bespreken, waarmee je het hele gezelschap op de laatste avond van het jaar amuseren kunt.

LEVENDE STANDBEELDEN

In het sprookje van Doornroosje wordt verteld, hoe als bij toverslag alle mensen in het slot plotseling in slaap vielen in precies dezelfde houding, die al die personen innamen op het ogenblik van het indutten. Jammer, dat we dat tafereeltje niet hebben kunnen zien, want het moet een allerkoddigst schouwspel geweest zijn.

Maar iets dergelijks kunnen we toch wel te aanschouwen krijgen, wanneer we met behulp van gramofoon of radio het spel der levende standbeelden spelen. Een van ons allen wordt tot leider gekozen en krijgt dan tot taak, de gramofoon- of radiomuziek naar eigen goeddunken te laten spelen of ophouden.

Wanneer de muziek begint te spelen, gaan de anderen dansen, maar zodra de muziek ophoudt — en dit ophouden moet steeds plotseling geschieden — onderbreken ze hun dans en blijven in de houding staan, die ze innamen op het moment dat de muziek zweeg. En zo moeten de dansers blijven staan, tot de toeschouwers zich voldoende over al die zotte houdingen van de tot levende standbeelden geworden dansers vermaakt hebben.

Zodra nu de muziek weer begint te spelen, zetten alle dansparen hun dans weer voort, alsof er niets gebeurd was, totdat de leider wederom de muziek doet stoppen en alle medespelenden in standbeelden verandert.

De leider moet vooral de gunstigste ogenblikken voor het stoppen van de muziek afwachten, d.w.z. die momenten, waarbij de dansenden een houding hebben, die door haar potsierlijkheid de toeschouwers 't meest doet lachen.

De dansers, die niet stokstijf staan blijven, wanneer de muziek zwijgt, moeten voor straf den leider een pand geven.

„Levende standbeelden" is een spel, waarbij zowel de medespelenden a's de toeschouwers allerhartelijkst lachen kunnen, mits de dansenden er geen wilde, stampende springerij van maken en de „leider" zijn mensen in de hand heeft.

EEN GLAASJE WATER OP ZAK

Te midden van de pret zeg je opeens:

„Neem me niet kwalijk, maar ik heb van al dat gedoe zo'n dorst gekregen, dat je er wel niets op tegen zult hebben, dat ik een beetje water drink."

En dan haal je, tot grote verwondering van iedereen, doodkalm een glaasje water uit je zak te voorschijn en drinkt daarvan.

De anderen zullen dat een kras staaltje vinden en niet begrijpen, dat je van te voren over een met water gevuld glaasje een stuk gummi van een kinderballon hebt gespannen, dat vervolgens met een elastiekje om de rand bevestigd hebt, waarna je het glas — na het in je zak gestoken te hebben — op het geschikte moment voorzichtig uit je zak haalde.

Dat je met je hand in je zak ongemerkt eerst vlug even het gummi-„deksel" verwijderd hebt, spreekt natuurlijk vanzelf.

TWEE NEUZEN AAN EEN GEZICHT

DAT onze vijf zintuigen — het gehoor, de reuk, het gevoel, de smaak en het gezicht — ons wel eens in de steek laten, hebben we allemaal wel eens gemerkt. Maar dat we die zintuigen zelf ook foppen kunnen, weet je misschien nog niet.

Ons gevoelszintuig kunnen we op de volgende manier voor het lapje houden: Je legt de middelvinger van je rechterhand over de wijsvinger van dezelfde hand en raakt dan je eigen neus met beide vingertoppen tegelijk aan. Het zal je dan lijken, alsof je twee neuzen bezat, zodat je gevoelszintuig blijkbaar in de war is gebracht.

Als je op dezelfde wijze b.v. een knikker aanraakt, zal je het gevoel hebben, alsof er twee knikkers waren.

Neem maar eens de proef met je eigen neus: je zult verbaasd staan.

EEN SCHERP OOG EN EEN VASTE HAND

OF je nu tot diegenen behoort, die goed mikken kunnen maar slecht raken, of dat je iemand bent, die zowel in het mikken als raken even handig.... of onhandig is, het volgende spelletje zal je veel genoegen verschaffen:

Je zoekt een oude kartonnen doos met deksel op en midden in dat deksel snijd of knip je een rond gat, dat vooral niet te groot mag zijn. Daarna zetten we de doos op de grond.

Om de beurt moet nu elke medespelende op zes passen afstand van de doos gaan staan, om dan te trachten zes pingpongballetjes of stuiters door het gat in de doos te mikken. Wie het grootste aantal treffers maakt, heeft gewonnen.

Over de gehele wereld is procentsgewijze bij dit spel het aantal missers zeer groot. Tracht daar eens verbetering in te brengen, wellicht dat je dan nog eens wereldkampioen in deze tak van Oudejaarsavond-sport wordt.

DE WANDELENDE APPEL

OP het ene einde van een vloerkleedje leg je een appel, terwijl je zelf op het andere einde gaat staan, en dan zeg je tot het gezelschap: „Men zal het niet voor mogelijk houden, maar ik kan deze appel naar mij toe laten gaan, zonder hem aan te raken.”

Ze zullen niet willen geloven, dat je dat kunststukje kunt uithalen, maar dan lever je hun het bewijs op de volgende manier:

Zet de ene voet een weinig voorwaarts en beweeg die dan met een rukje achterwaarts en vervolgens weer voorwaarts. De appel schiet dan een eindje in je richting. Wanneer je dit viermaal achter elkaar herhaalt, zal hij bij de punt van je voet aangekomen zijn, waarmee je dan je kunstje volbracht hebt. Je kunt de appel echter alleen laten wandelen, indien de vloer onder het vloerkleedje 'n glad oppervlak heeft, d.w.z. hout of linoleum, want op een tapijt zal het vloerkleedje niet zo kunnen glijden, dat de appel in beweging komt.

BENEN GOED OPTILLEN!

DIT is een leuk spelletje om er iemand uit ons gezelschap eens flink mee in het ootje te nemen.

We stellen eerst twee rijen stoelen tegenover elkaar op, waarna we allen op die stoelen plaats nemen, behalve dan het slachtoffer, dat gefopt moet worden. De twee rijen tegenover elkaar zittende spelers strekken hun benen zo, dat de neuzen der schoenen van twee overburen elkaar raken.

Nu zeggen we aan den te foppen patiënt, dat hij geblinddoekt tussen de twee rijen stoelen moet doorlopen, waarbij hij echter niet op de benen der zittenden mag trappen.

En wij zeggen hem, dat hij onder het geblinddoekt voorwaarts gaan dus vooral zijn benen goed hoog moet optillen.

Hij wordt dan goed geblinddoekt en aan het ene einde der dubbele rij gezet, om zijn gang tussen de zittenden door te beginnen.

Zodra hij nu met hoog opgeheven benen voorzichtig begint voorwaarts te gaan, trekken we allen — zonder gedruis te maken — onze benen in. Het is dan allergrappigst, om te zien, hoe voorzichtig en hoog stappend het slachtoffer, wien niets in de weg staat, langs ons heen gaat. En wanneer hij dan — verwonderd de moeilijke gang zonder struikelen of op voeten te trappen er af te hebben gebracht — aan het einde van de dubbele rij is gekomen, steken we snel onze benen weer uit, voor het slachtoffer de blinddoek afgenomen heeft, opdat hij niet ziet, op welke manier we hem te pakken hadden. Maar later vertellen we het hem natuurlijk.

De oplossingen uit „Ons eigen raadselhoekje” van de vorige week komen in het volgend nummer.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EEN ZWARE VERWONDING.

